

# Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

## HERMES COMUNICACIONS SA

**President:** Joaquim Vidal i Perpinyà.  
**Consell d'Administració:** Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.  
**Consell de lectors:** Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a [conselldelectors@elpuntavui.cat](mailto:conselldelectors@elpuntavui.cat). Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

**Direcció Executiva:** Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

## Keep calm

Salvador Cot

## Waterloo, l'infern de Madrid



**A**questes eleccions –afortunadament– són excepcionals. D'una banda, demà, diumenge, els electors d'aquest país

hauran d'elegir un miler d'alcaldes (cadascú el que millor li sembli) i, de l'altra, els ciutadans també hauran de disposar una papereta per al Parlament Europeu. La peculiaritat és que, des del punt de vista del sobiranisme català, aquest segon vot només es pot pensar en negatiu. És a dir, la qüestió és decidir quina és l'opció que més aprensió causarà entre les elits madrilenyes, quina candidatura és la que generarà un daltabaix més gran a La Moncloa, a l'Íbex-35 i a l'estructura burocràtica i judicial de Madrid.

Naturalment, el que desitjarien a l'Espanya oficial seria una victòria dels partits del sistema a Catalunya. Tant se val PSOE que PP o Ciutadans i, en últim extrem, fins i tot Podem, tot és

Puigdemont, ho diuen ells, és la pitjor opció per mantenir Catalunya com a autonomia

assumible. Més enllà d'això, la realitat és que a l'altra banda de l'eix nacional sempre hi ha una gradació perversa. Madrid, com es pot veure a través de declaracions polítiques i editorials periodístics, prefereix presos a exiliats. I dins dels exiliats, el que més els obsessiona és Carles Puigdemont.

Puigdemont –com Marta Rovira o Anna Gabriel, per eixamplar el perímetre partidista– són persones lliures i sense limitacions d'expressió que han posat de manifest el fracàs jurídic de l'Estat espanyol, que no ha aconseguit fer efectiva ni una sola euroordre. Per si fos poc, Carles Puigdemont conserva la legitimitat derivada de l'U d'Octubre, almenys per a la part de la societat que va protegir i exercir el mandat de les urnes. Per això un vot massiu a favor de l'exili tindria un impacte brutal contra les estructures de l'Estat, que veurien com s'esvaeix definitivament l'esperança d'un retorn de l'independentisme a la cleda autonòmica. Puigdemont, ho diuen ells, és la pitjor opció, la que cal evitar si es vol mantenir Catalunya com a comunitat autònoma de règim comú. En definitiva, Waterloo és l'infern de Madrid.



## La vinyeta

Fer



## Ombres de Primavera

Imma Merino

# Poesia per resistir la barbàrie

**E**ntre pel·lícula i pel·lícula, he aprofitat moments a Canes per llegir *La mesura dels nostres dies*, en què Charlotte Delbo posa en relació el seu testimoni sobre els camps d'extermini (i el moment del retorn) amb el de companyes deportades supervivents. Buscant-ne referències, m'he assabentat que l'escriptora va arribar a Auschwitz en un tren que va transportar 320 dones d'arreu de França que, majorment, van ser detingudes per la seva resistència contra el nazisme. Aquestes dones van entrar el 23 de gener de 1943 al camp d'extermini d'Auschwitz-Birkenau cantant *La Marsellesa*. En l'uniforme de ratlles imposat pels seus botxins hi havia el triangle vermell dels presoners polítics. D'aquelles 320 dones, en van sobreviure 49. M'ha commogut saber que Delbo creia que la poesia va ajudar-la a sobreviure: va fer un esforç de memòria per arribar a "reconstruir" mentalment 57 poemes. La poesia havia estat necessària a Auschwitz i ho va continuar essent després. D'aquí, contradient la sentència del filòsof Theodor Adorno relativa al fet que la

“M'ha commogut saber que Charlotte Delbo creia que la poesia va ajudar-la a sobreviure en la seva estada al camp d'extermini nazi d'Auschwitz

poesia no és possible després d'Auschwitz, va escriure poemes, com ara aquest inclòs a *La mesura dels nostres dies*: “He resistit a la injustícia// que m'ha capturat//i m'ha lliurat a la mort//he resistit a la mort amb tanta força//que no m'ha pogut treure la vida//per venjar-se//m'ha tret les ganes de viure//i/m'ha fet un certificat// aquí el tinc//signant amb una creu//

perquè em serveixi el proper cop.” En tot cas, creia que la poesia potser seria inútil si no feia sentir Auschwitz. Potser també per contradir Adorno va decidir-se a publicar *Aucun de nous ne reviendra* (títol, corresponent a un vers d'Apollinaire, del primer llibre de la seva trilogia sobre *Auschwitz i després*) vint anys més tard d'haver-lo escrit el 1946.

A més de la poesia, retinguda a la memòria, els records també van ajudar Delbo a sobreviure. Tanmateix, a *La mesura dels nostres dies*, escriu: “Cadascú s'havia endut els seus records, tot el feix dels seus records, tot el pes del seu passat. A l'arribada vam haver de desfer-nos-en. Entràvem nus. Em direu que a un ésser humà se li pot arrabassar tot, menys la memòria. No sabeu res de res. Primer se li treu la condició d'ésser humà i aleshores l'abandona la memòria. La memòria se'n va a tires, com tires de pell cremada.” I, malgrat tot, alguna cosa de la memòria va resistir. Hi ha una altra circumstància que va ajudar-la: la solidaritat entre les dones junt amb les quals va ser deportada.